

Slovenska šola v Št. Rupertu pri Velikovcu.

— — klep, nategnem drugikrat, klep, zopet klep, klep, klep! Kakov je ta bes? Pregledam — vse je v redu, denem drugo kapico gori, hm, zopet klep! — — pogledam zajce, a zajci okrog mene, ne bojé se me nič, pa plešejo, kolikor morejo z onimi dolgimi, kosmatimi nogami. Nù, kaj takega nisem slišal še svoj živi dan. Marko, kaj je to? Ne znam, kako je prišlo, klobuk se mi je privzdignil sam, takó so se mi oščetinili lasje, butil sem svoj pihalnik v one zajce, pa béži Marko, béži, kolikor so me noge nesle. Bežim, bežim, kar začutim nekaj za seboj, smuknilo je na moj hrbet. Ogledam se, hm imel sem kaj videti! Živ jarčiček mi je sedel na hrbtu, dobro se še spominjam dolgih rogov in pa šilaste, kosmate brade — sama peklenska hudoba je bila, Bog

imel dve veliki luknji, od hudobčevih nog: če sem ju zašil po dnevu, bili sta drugega jutra zopet predrti. Nisem ju mogel zakrpati. Tistega mi pa nobeden ne dokaže, da niso takrat zajci plesali in da me ni hudobec jahal, za kazen, ker nisem spoštoval badnjega večera. Hvala Bogu, da sem ostal živ!“

Baš je hotel gospod z Dunaja nekaj izpregovoriti, ko sta se oglasila v bližini naša dva lovska psa: Kotež in Židov — spodila sta zajca. Nù, ko začuje lovec tako muziko, pozabi vse; odhiteli smo vsak na svoje mesto, o Markovi pripovedki pa nismo več razpravljali.

Bila nam je sreča mila: ko smo se proti večeru domov vračali, nosil je vsak svojega zajca — Lukežičev Marko pa še celó dva. Kaj se hoče, bil je star in izkušen lovec.

nas je varuj! Ej, Marko, vidiš kazen božjo, zakaj loviš v badnji noči! Napravil sem v naglici križ, velik, da bi se ž njim zadovoljila tudi stara Doltarca, vzkliknil: „Od mene, peklenska pošast!“ in jo treščil ob tla. In zopet Marko béži, beži! Še ozreti se si nisem upal. Kakó je bilo potem, ne vem: to vem, da so me našli nezavednega ljudje blizu cerkve, ko so se vračali od polnočnice.

Že je davno ozelenelo drevje in polje se je nakitilo s pisanimi rožicami, ko sem okrevl. Govorili so, da se mi je mešalo, in res nisem bil nekoliko mesecev pri sebi. Na suknji sem

Svojemu ptiču.

(V Bohinju.)

Preljubi moj ptiček, kako se počutiš,
Kakó ti kaj drôbence bíje srce
Na oknu neznane ti sobe? Mar slutiš,
Da zopet drugé sva, oh, daleč drugé?

V samôtnem Bohinji, kjer beli snežniki
Dotikajo skoro se modrih nebes,
Pastirjev planinskih odmevajo kliki,
Zvonôvi od črede pozvanjajo vmes.

Kjer Bistrice vali se pénijo čili,
Kjer jezera temno počiva okó — —
A kaj bi te govori moji bodrili!
Ti poješ, kot nékdaj, glasno in lepó.

Ti poješ ob meni, kot pel si pred leti,
Ko zrla pred sabo sva vinske goré,
Le redko zelenje na skalnatem sveti,
Šumôta nobenega bistré vodé.